

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Zuzany Břízové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Bc. V. C.**, zastoupen Mgr. Michalem Bieleckim, advokátem se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministr obrany České republiky**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Ad 24/2016 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ředitelky odboru pro právní zastupování sekce právní Ministerstva obrany (dále jen „správní orgán“) ze dne 3. 5. 2016, č. j. 307-00550-13-44-10, nebyla ve výroku I. žalobci k jeho žádosti ze dne 26. 4. 2014 přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 9. 2014 do 31. 5. 2015 a výrokem II. bylo rozhodnuto o zániku nároku na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby. Rozhodnutí správního orgánu předcházelo podle správního orgánu nejprve úraz žalobce, k němuž došlo dne 19. 7. 2012. Úraz byl hodnocen jako služební, s plnou odpovědností České republiky - Ministerstva obrany za vzniklou škodu, o níž v základu rozhodl dne 2. 8. 2012, pod č. j. 33/6/85/2012-5421, velitel 5. úkolového uskupení Armády České republiky ISAF. K následnému zániku služebního poměru vojáka z povolání žalobce došlo dne 12. 10. 2013 podle § 18 písm. h) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, (dále jen „ZVP“) na základě rozhodnutí přezkumné

komise u Vojenské nemocnice Brno. Žalobce byl až do 18. 1. 2014 v pracovní neschopnosti a k následujícímu dni mu byla přiznána invalidita I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce odvolání, v němž namítal neuvedení popisu výpočtu výše jeho průměrného příjmu pro účely náhrady škody na zdraví, nesprávné zjišťování pravděpodobného výdělku namísto použití průměrného výdělku vojáků ve srovnatelném služební zařazení a nesprávnost výpočtu výše žádané náhrady. Ta byla podle žalobce způsobena tím, že správní orgán jako příjem, který je dorovnán do výše služebního platu před vznikem škody podle § 118 odst. 1 ZVP, zohlednil také výsluhový příspěvek, vyplacený žalobci v předmětném období, a dále zahrnul do příjmů žalobce mimořádnou zálohu ve výši 7 100 Kč za měsíc květen 2015 a příjmy z druhého zaměstnání za měsíce leden a únor 2015.

[3] Rozhodnutím náměstkyně pro řízení sekce právní Ministerstva obrany bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu (jako celek) potvrzeno.

[4] Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se žalobce bránil žalobou, podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Ad 24/2016 - 31, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Městský soud dospěl k závěru o nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Nesprávným shledal postup správních orgánů, při němž do příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby započítaly výsluhový příspěvek. Takový postup jde dle městského soudu proti logice věci, neboť § 118 odst. 1 ZVP „má za úkol“ dorovnat příjmy tak, aby nebyly v důsledku služebního úrazu nižší, než kdyby k úrazu nedošlo. Žalobci by při odchodu z vojska vedle příjmů ze zaměstnaneckého poměru plynul výsluhový příspěvek jako kterémukoli jinému vysloužilému vojákov. Při započtení výsluhového příspěvku do příjmu a dorovnání pouze zbytku žalovaný *de facto* výsluhový příspěvek žalobci odjímá a ponechává mu pouze dorovnaný plat.

[5] Městský soud naproti tomu přisvědčil závěru žalovaného, že v případě žalobce není na místě vycházet z průměrného platu, kterého dosahovali vojáci v obdobném postavení jako žalobce, ale je třeba zjišťovat průměrný plat žalobce v rozhodném období. Městský soud však shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným při zdůvodnění, proč žalovaný vycházel z hrubého příjmu žalobce ve výši 31 750 Kč. Dospěl k závěru, že při zjišťování hrubého příjmu žalobce je třeba vycházet nejen z náhrady platu při neschopnosti výkonu služby dle § 68 odst. 3 písm. b) ZVP ve znění účinném do 30. 6. 2015, ale též z náhrady za ztrátu na platu po dobu neschopnosti výkonu služby ve smyslu § 117 zákona.

[6] Městský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že do příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby je třeba započíst i příjmy z druhého zaměstnání v měsíci lednu a únoru 2015 a mimořádnou zálohu v květnu 2015. Současně však poukázal na to, že se jedná o příjmy mimořádné a uložil správním orgánům, aby při dalším rozhodování o zániku nároku na předmětnou náhradu vycházeli z běžného platu žalobce po delší časové období.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

pokračování

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Vytkl městskému soudu, že se při závěru o nezapočitatelnosti výsluhového příspěvku do příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby nevypořádal s dosavadní judikaturou, na kterou odkázal a podle které užívá-li zákon termínu výdělek, nelze jím rozumět pouze mzdu vyplacenou z pracovního poměru, popř. zisk z podnikatelské činnosti, ale i jiné pravidelné příjmy. Je tedy na místě závěr, že do výdělku dosahovaného po poškození zdraví patří i výplata výsluhového příspěvku. Městský soud se dle stěžovatele nevypořádal ani s jeho argumentací, že výsluhový příspěvek má povahu příjmu. Jeho příjemce nemá nárok na podporu v nezaměstnanosti, při exekuci jej lze postihnout srážkami z příjmů, výsluhový příspěvek se zohledňuje jako příjem pro účely stanovení výživného. Pokud by nebyl příspěvek zohledněn při vyčíslení předmětné náhrady, došlo by k jeho dvojímu vyplacení ze státního rozpočtu - jednou při výplatě náhrady a podruhé při výplatě samotné dávky příspěvku. Nezohlednění výsluhového příspěvku je v rozporu s principem náhrady skutečné škody. Poukázal na analogii při zohledňování invalidního důchodu, který je poskytován z téhož důvodu jako předmětná náhrada za ztrátu na platu. Stěžovatel rovněž namítl, že nezohledňování výsluhového příspěvku by vedlo k nedůvodné rozdílnosti mezi odškodněním vojáků, kteří neměli v době vzniku úrazu nárok na výsluhový příspěvek, ale i obecně mezi zaměstnanci a dalšími občany, jimž nárok na předmětnou náhradu vznikl na základě jiných předpisů. Poukázal na veřejnoprávní charakter služebního poměru vojáka z povolání s tím, že v otázce povahy specifického institutu (jakým je výsluhový příspěvek), nelze porovnávat odškodnění vojáků z povolání s odškodněním zaměstnanců podle zákoníku práce či s odškodněním podle občanského zákoníku. Právě proto je v § 118 ZVP zakotveno zohlednění *příjmů* a nikoli *výdělku* po služebním úrazu, jak tomu je v občanskoprávních a pracovněprávních předpisech. Výsluhový příspěvek je nadto úzce svázán nejen se samotným výkonem služby vojáka, ale i se samotným služebním úrazem. Nezbytným pro přiznání výsluhového příspěvku je právě skončení služebního poměru vojáka ze zdravotních důvodů. Posouzení této právní otázky městským soudem je tak dle stěžovatele nesprávné.

[8] Stěžovatel dále vytkl městskému soudu, že ačkoliv se ztotožnil s argumentací stěžovatele, bez bližšího odůvodnění a v rozporu s ustálenou judikaturou stanovil, že „mimořádné výdělky“ nemají mít vliv na rozhodnutí o zániku nároku na náhradu dle § 118 ZVP s tím, že se má vycházet při posouzení této otázky z běžného platu žalobce po delší časové období. Nezabýval se přitom skutečností, že i při zohlednění pouze nižšího příjmu u zaměstnavatele Evropská inkasní, s. r. o. by byl s připočtením měsíční výše invalidního důchodu a výsluhového příspěvku v roce 2015 v úhrnu příjem žalobce vyšší než jeho valorizovaný měsíční služební plat 31 985 Kč.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti dále městskému soudu vytkl nesprávný závěr o způsobu výpočtu hrubého příjmu pro účely stanovení předmětné náhrady. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč vycházel z hrubého platu 31 750 Kč, přičemž dovozuje, že by mělo být vycházeno z průměrného hodinového výdělku žalobce ve výši 185,76 Kč, tj. z měsíčního hrubého platu žalobce ve výši 34 327 Kč. Stěžovatel poukázal na to, že při výpočtu postupoval analogicky dle úpravy v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Vycházel z průměrného měsíčního služebního platu, kterého by žalobce dosahoval nebýt služebního úrazu, který by činil 31 481 Kč. Služební orgán použil výpočet Oddělení mzdové účtárny Agentury finanční Tábor ze dne 10. 9.

2014, ev. č. 8/4/9/2014-8220TA, kdy jako rozhodné období stanovil 4. čtvrtletí 2013, jako kalendářní čtvrtletí předcházející vzniku škody na zdraví, která v případě žalobce vznikla následující den po ukončení jeho pracovní neschopnosti v souvislosti se služebním úrazem, tj. dnem 19. 1. 2014, resp. předcházející kalendářní rok, pokud bude pro žalobce příznivější. Vzhledem k tomu, že dle výpočtu oddělení mzdové účtárny Agentury finanční Tábor, byl pro žalobce příznivější hrubý průměrný hodinový služební plat za kalendářní rok 2013 ve výši 170,36 Kč, byl zjištěn hrubý průměrný měsíční služební plat žalobce ve výši 31 481 Kč. Pokud měl městský soud za to, že mělo být vycházeno z průměrného služebního platu ve výši 34 327 Kč, pak tento průměrný služební plat žalobce je průměrným služebním platem před vznikem škody - neschopnosti výkonu služby. Při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu však bylo nutno vycházet z jiného rozhodného období než při výpočtu průměrného platu pro účely náhrady za ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby. Vzhledem k tomu, že žalobce neodpracoval ani 21 dní, bylo třeba stanovit pravděpodobný výdělek.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžejní pro závěr o důvodnosti podané kasační stížnosti je posouzení zákonnosti započtení výsluhového příspěvku dle § 132 a násl. ZVP do příjmů poškozeného vojáka při výpočtu náhrady za ztrátu na platu po skončení neschopnosti výkonu služby dle § 118 ZVP. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 2. 2020, č. j. 1 As 322/2019 - 37, v němž dospěl k závěru, že „[d]o příjmu po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání nelze při určení výše náhrady za ztrátu na (služebním) platu po skončení neschopnosti výkonu služby nebo při uznání invalidity podle § 118 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, zahrnovat (připočítávat) výsluhový příspěvek vyplácený poškozenému podle § 132 a násl. téhož zákona.“

[14] K namítanému použití pojmu *příjem* v § 118 ZVP uvedl, že při srovnání s úpravami obdobného odškodňovacího práva v jiných předpisech (§ 103 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, § 124 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, § 271b odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, § 447 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013) pouze „*úprava předmětné náhrady ve vztahu k vojákům z povolání (viz legislativní zkratka v § 2 odst. 1 ZVP), zakotvená v § 118 ZVP, hovoří v souvislosti se situací oprávněného (poškozeného) v době po vzniku škody o jeho příjmech, zatímco ostatní úpravy o výdělku.*“ Současně však dospěl k závěru, že byť by při jazykovém výkladu bylo nutno podřadit výsluhový příspěvek pod tento pojem, „*neplyne žádný rozumný důvod k tomu, aby jen u (i bývalých) vojáků z povolání docházelo k odškodňování jinak, než u ostatních občanů, či zaměstnanců, nebo dokonce u příslušníků jiných bezpečnostních sborů či státních úředníků. Proto je nutné nárok stěžovatele posuzovat právě v souvislosti s celým právním řádem, nikoli jen podle významu jednotlivých slov v textu zákona. Je tedy zřejmé, že pojem příjem, obsažený v § 118 odst. 1 ZVP, je třeba*

pokračování

vykládat v jeho významu úžeji, jen jako příjem z výdělečné činnosti.“ Poukázal i na důsledky opačného výkladu, který by *ad absurdum* vedl k tomu, že by bylo nutno pod pojem příjem zahrnout i příjmy z nájmu, pachtovné, výživné apod. Takto provedený výklad pojmu *příjmy* v § 118 ZVP je v souladu se zásadami výkladů textu zákona, jež ve svém nálezu ze dne 1. 2. 2013, sp. zn. IV. 2427/2012 nastínil Ústavní soud.

[15] Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku rovněž zabýval namítaným analogickým režimem výsluhového příspěvku s invalidním důchodem, jenž je při výpočtu náhrady na platu zohledňován. Zde došel k závěru, že *„charakter výsluhového příspěvku je odlišný, neboť není náhradou za ztrátu příjmu jako (invalidní) důchod, ale představuje kompenzaci příjemci za ztížené podmínky, jimž byl v době předchozí služby vystaven bez ohledu na jeho zachovalé pracovní schopnosti a bez ohledu na to, jakého dalšího příjmu vedle něj dosahuje.“*

[16] V neposlední řadě se v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zabýval významem odškodnění pro postavení poškozeného. Dospěl přitom k závěru, že *„[n]árok na výsluhový příspěvek vzniká bez ohledu na vznik služebního úrazu, bez ohledu na příčinu skončení služebního poměru na žádost a bez ohledu na výši následného výdělku či jeho náhrady (jen s výslovnou modifikací souběhu s důchody podle § 134 ZVP) po splnění podmínek stanovených v § 132 a násl. ZVP. Náhrada za ztrátu na výdělek (příjmu) přitom odškodňuje právě ztrátu pracovní schopnosti poškozeného, když vyjadřuje jeho nezpůsobilost dosahovat pro následky služebního (pracovního) úrazu stejného výdělku (nikoli jakéhokoli příjmu) jako před poškozením. Její souběh s příjmy nepocházejícími z práce (výdělečné činnosti) není významný. Jak ztrátu na příjmu (výdělek), tak výsluhový příspěvek je tedy nezbytné ze státního rozpočtu poskytovat současně. Náhradu proto, že služební úraz byl poškozenému způsoben při výkonu služby pro stát a stát je tak jejím poskytnutí odpovědný. Výsluhový příspěvek proto, že se k jeho placení stát zavázal zákonem, aby tím kompenzoval předchozí obecně náročnější službu, která mu byla poskytnuta jakýmkoli (nejen poškozeným) vojákem.“*

[17] Ve výše uvedeném rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud ze znění ZVP účinného do 30. 9. 2018, zatímco v posuzovaném případě je třeba postupovat dle ZVP ve znění účinném do 30. 6. 2015. Ze správního spisu totiž vyplývá, že se žalobce žádostí ze dne 26. 4. 2014 domáhal náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby pro pracovní úraz, přičemž jeho neschopnost k výkonu služby trvala do 18. 1. 2014. Ke ztrátě na platu po skončení neschopnosti výkonu služby došlo následující den, tj. dne 19. 1. 2014. Pro posouzení základu nároku je tak ve smyslu § 164 odst. 7 ZVP rozhodná právní úprava účinná dne 19. 1. 2014. Změny významné pro výši nároku se pak podle zásady nepravé retroaktivity řídí aktuálně účinnou právní úpravou (viz rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3009/2016, dostupný na www.nsoud.cz), protože zákon jiný postup nestanovil. Jak pro stanovení základu nároku, tak pro určení výše přiznávané náhrady (září 2014 až květen 2015) v této věci je tak významná úprava obsažená v § 118 odst. 1 ZVP ve znění účinném do 30. 6. 2015. Vzhledem k tomu, že však jediným rozdílem v obou posuzovaných úpravách je nahrazení pojmu *plat* pojmem *služební plat*, jsou závěry výše uvedeného rozsudku 1. senátu zcela použitelné i na posuzovanou věc.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu v této části. Městskému soudu lze vytknout, že se otázkou

započtení či nezapočtení výsluhového příspěvku zabýval jen stručně. Nicméně závěry městského soudu jsou založeny na srozumitelném a uceleném argumentačním základu, kdy lze z rozsudku dovodit nosné úvahy městského soudu ve vztahu k charakteru výsluhového příspěvku vojáků. Jeho odůvodnění tak ob stojí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, nále z Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[19] Závěr městského soudu o nezákonném postupu stěžovatele započtením výsluhového příspěvku při určování výše příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby je tedy správný.

[20] Správně shledal Nejvyšší správní soud rovněž závěry městského soudu, týkající se posouzení možného zániku nároku na předmětnou náhradu. Městský soud, byť aproboval postup správních orgánů, které při výpočtu výše předmětné náhrady do příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby zahrnuly v měsíci lednu a únoru 2015 výdě lky ze dvou zaměstnání a mimořádnou zálohu v květnu 2015, dospěl k závěru, že by nemělo být k těmto mimořádným příjmům přihlíženo při rozhodování o zániku nároku na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby, a že mají správní orgány při dalším rozhodování vycházet z běžného platu žalobce po delší časové období. Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že tyto závěry městského soudu jsou v rozporu s ustálenou judikaturou. K zániku předmětného nároku může dojít v případě podstatné změny poměrů poškozeného. Za takovou podstatnou změnu poměrů se považuje situace, kdy jeho výdělek po pracovním úrazu spolu s částečným invalidním důchodem přesahuje, aniž pro to musel vynakládat zvýšené úsilí, pravidelně po delší období jeho průměrný výdělek před vznikem škody (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. 21 Cdo 998/2001, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3460/2012). Podstatná je tedy pravidelnost a dlouhodobost těchto příjmů poškozeného. Za situace, kdy stěžovatel při rozhodování o předmětné náhradě nezákonně zahrnoval výsluhový příspěvek do příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby, je na místě, aby znovu posoudil, zda jsou naplněny podmínky pro zánik tohoto nároku. Při novém posouzení výše příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby se vypořádá rovněž s tím, zda došlo k podstatné změně poměrů na straně žalobce, a zda jsou tedy (takto nově zjištěné) příjmy žalobce pravidelně a po delší dobu (nikoli jen ojediněle a výjimečně) vyšší než jeho příjmy před vznikem škody.

[21] Jako důvodnou však shledal Nejvyšší správní soud kasační námitku stěžovatele, v níž napadá závěr městského soudu o postupu při stanovení průměrného platu žalobce pro účely předmětné náhrady. V rámci žalobních námitek žalobce namítal, že stěžovatel vychází z „pravděpodobného výdělku“ (ve výši 31 481 Kč) vojáka, který neměl před vznikem škody plat, ačkoliv měl vycházet z průměrného služebního platu, kterého dosahují vojáci ve srovnatelném služebním zařazení (33 132 Kč až 36 499 Kč). Poukázal na to, že sám stěžovatel uvedl, že byl žalobce v pokračující pracovní neschopnosti, což potvrzuje, že neměl plat. Jeho další argumentace se týká nedostatečného odůvodnění spočívající v neuvedení specifikace (hodnost, zařazení apod.) srovnávaných vojáků. Veškerou svou žalobní argumentaci tak žalobce směřoval k tomu, že mělo být postupováno při určení výše náhrady za ztrátu na platu po skončení neschopnosti z průměrného platu vojáků ve srovnatelném služebním zařazení dle věty druhé § 118 ZVP.

pokračování

[22] Stěžovatel se s těmito námitkami, obsaženými předtím rovněž v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, vypořádal ve čtvrtém odstavci části III. žalobou napadeného rozhodnutí. Popsal důvody, pro které nelze postupovat dle průměrného platu srovnatelně zařazených vojáků. Městský soud (byť velmi stručně) na tuto argumentaci žalobce reagoval v bodě 29. odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž postup stěžovatel aproboval s tím, že žalobci byla vyplácena náhrada platu a dále náhrada za ztrátu na platu po dobu neschopnosti výkonu služby dle § 117 ZVP. Městský soud se ztotožnil i se způsobem výpočtu průměrného služebního platu. Odkázal zde na § 118 odst. 1 ZVP a § 17 zákona o mzdě. Zde je třeba závěr Městského soudu korigovat. Stěžovatel (ani správní orgán I. stupně) neuvedli, podle jakých ustanovení postupovali při stanovení průměrného platu žalobce. Městským soudem zmiňované ustanovení § 17 zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, bylo navíc s účinností od 1. 1. 2007 zrušeno (stejně jako celý zákon) zákonem č. 262/2006 Sb., zákoníkem práce. Tento zákoník práce pak ze zákona o mzdě s drobnými odchylkami převzal i úpravu výpočtu průměrného (pravděpodobného) výdělku, a to v ustanoveních § 351 - 362. Byť poznámka 30 k § 118 ZVP i nadále odkazuje na § 17 zákona o mzdě, je s ohledem na pozbytí jeho účinnosti použít úpravu, která je obsažena v zákoníku práce.

[23] V bodech 30. – 31. napadeného rozsudku městský soud vytkl stěžovateli nedostatečné zdůvodnění výše hrubé mzdy (31 750 Kč), z níž při výpočtu průměrného platu pro účely výpočtu předmětné náhrady vycházel, a dovodil, že průměrný hodinový plat žalobce činil 185,76 Kč. Dle městského soudu se hrubou mzdou myslí „*nikoliv pouze náhrada platu při neschopnosti výkonu služby ve smyslu ust. § 68 odst. 3 písm. b) ZVP ve znění účinném do 30. 6. 2015, ale též náhrada za ztrátu na platu po dobu neschopnosti výkonu služby ve smyslu ust. § 117 zákona.*“ Uvedené závěry nejsou podpořeny žádnou argumentací ani odkazem na příslušnou zákonnou úpravu. Nemají oporu ani v žalobní argumentaci. Lze se jen domnívat, jakými úvahami se městský soud při svých závěrech řídil a proč při výpočtu hrubého platu žalobce vycházel právě z náhrady platu při neschopnosti výkonu služby a ze ztráty na platu po dobu neschopnosti výkonu služby. Byť tedy městský soud vytýká stěžovateli, že nepřezkoumatelně stanovil částku hrubého platu na 31 750 Kč, stejně tak nepřezkoumatelně dochází k závěru, že *hrubá mzda, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě hrubá mzda, které by zřejmě dosáhl*, činí 34 327 Kč (tj. 185,76 Kč/h).

[24] Přes tyto výhrady rozsudek městského soudu ob stojí, neboť nezákonnost rozhodnutí stěžovatele je dána započtením výsluhového příspěvku do příjmů žalobce po skončení neschopnosti výkonu služby. Městskému soudu lze přisvědčit, že odůvodnění výše hrubého platu žalobce, z nějž stěžovatel vycházel při určení výše průměrného hrubého (hodinového) platu žalobce v rozhodném období, si zaslouží bližší odůvodnění, a to nikoli jen odkazem na výpočet Oddělení mzdové účtárny Agentury finanční Tábor. V dalším řízení se tak správní orgány znovu pokusí podrobně vysvětlit, proč bylo vycházeno z hrubého platu žalobce ve výši 31 750 Kč, čím je tato částka tvořena a na základě jakých propočtů dospěl z takto určeného hrubého platu k výpočtu průměrného hrubého platu žalobce v rozhodném období ve výši 31 481 Kč. Vysvětlí, v čem spočívá rozdílnost výpočtu průměrného platu vojáka dle § 117 a § 118 ZVP, a jak se na výši průměrného platu podílí počet dní v rozhodném kalendářním čtvrtletí (popř. v kalendářním roce).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud přes shora uvedené výhrady uzavírá, že rozsudek městského soudu v podstatné míře obstojí. Městský soud správně vyhodnotil napadené rozhodnutí jako nezákonné, když stěžovatel při výkladu § 118 odst. 1 ZVP nesprávně posoudil výsluhový příspěvek jako součást příjmu po služebním úrazu. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá tak právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu